

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3959/21
10.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Смирчић, председника већа, Невенке Калуђеровић и Зорице Вељић, чланова већа, у парници из радног односа по тужби тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Александар Ђорђевић, адвокат из Београда, ул. Велбушка бр.4, против тужене Републике Србије – Министарство одбране, Војномедицинска академија, Београд, ул. Црнотравска бр.17, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ул. Бирчанинова бр.5, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 19853/12 од 25.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2021. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 19853/12 од 25.03.2021. године, у ставу првом изреке, па **СЕ ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу накнади нематеријалну штету у укупном износу од 1.650.000,00 динара и то на име претрпљених физичких болова износ од 300.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 350.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 1.000.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 25.03.2021. године до исплате, као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 19853/12 од 25.03.2021. године у ставу трећем изреке, па **СЕ ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу накнади материјалну штету у укупном износу од 277.235,59 динара, са законском затезном каматом почев од 09.10.2012. године до исплате, као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 19853/12 од 25.03.2021. године, па **СЕ ОДБИЈА** захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у укупном износу од 335.250,00 динара.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове поступка по жалби у износу од 33.000,00 динара.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 19853/12 од 25.03.2021. године, ставом првим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади нематеријалну штету у укупном износу од 1.650.000,00 динара и то на име претрпљених физичких болова износ од 300.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 350.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 1.000.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 25.03.2021. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу накнади нематеријалну штету у укупном износу од 850.000,00 динара и то на име претрпљених физичких болова износ од 200.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 50.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 600.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 25.03.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади материјалну штету у укупном износу од 277.235,59 динара, са законском затезном каматом почев од 09.10.2012. године до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 335.250,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући је у усвајајућем делу како то призилази из садржине жалбе.

Тужилац је дао одговор на жалбу.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП-а ("Службени гласник РС" бр.72/11 ... 55/14), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужене основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које овај суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује жалбом.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је по наредби Министарства одбране од 04.12.2008. године, а на основу решења тужене од 11.02.2009. године, упућен на стручно усавршавање у СР Немачку у периоду од 03.04.2009. године до 31.12.2009. године као војни службеник на дужности – ... – Одељење за пластичну хирургију и опекотине. Оценом изведених доказа првостепени суд је утврдио да је обука тужиоца на стручном усавршавању била тешка и стресна са захтевном динамиком, због чега се тужилац у телефонској комуникацији обраћао

туженом и захтевао да се врати са обуке. Обука се одвијала у Институту за стране језике у Хамбургу у периоду од 03.04.2009. године до 27.04.2009. године и у Институту за стране језике у Хирту у периоду од 28.04.2009. године до 24.09.2009. године. У току обуке у Хирту тужилац је доживео ... и имао је хируршку интервенцију ..., због чега је тужилац у периоду од 25.09.2009. године до 31.10.2010. године боравио у болници у Улму, након чега се вратио у Србију. Решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање од 05.12.2010. године, код тужиоца је утврђен VI степен телесног оштећења од августа 2009. године, с тим да му није признато право на новчану накнаду за телесно оштећење, јер нису испуњени законом предвиђени услови. Стручним мишљењем Сектора за превентивну медицину ВМА, Института за медицину рада од 06.12.2011. године, утврђено је да нису испуњени услови да се обољење тужиоца сматра повредом на раду. Решењем ВМА од 16.12.2016. године одбијен је захтев тужиоца за признање права на накнаду зараде за време привремене спречености за рад у висини од 100% од основа за накнаду зараде у периоду од 03.08.2009. године до 26.05.2011. године, услед тога што привремена спреченост није уследила као последица професионалне болести или повреде на раду. Према налазу и мишљењу судског вештака за област интерне медицине и кариологије, тужилац није здравствено лечен пре одласка у иностранство, из чега произилази да је претходно био здрав. Стрес је допринео убрзању негативних последица по развој коронарне болести код тужиоца која се испољила нагло, компликујући се кроз витално угрожавајући инфаркт срца. Услед наведене болести код тужиоца постоји умањење животне активности од 30%, која се огледа у значајном паду срчане функције, услед чега су изазвана ограничења у односу на редован ток ствари које се тичу трајно поремећених функција обављања свих тежих физичких послова, поремећај сна услед појаве ноћног гушења, одржавање породичних односа са унуцима са којима не може да трчи или да се игра, бављење рекреативним активностима или хобијима који захтевају физички рад. У тренутку инфаркта тужилац је трпео болове високог интензитета мање од 6 сати. Према налазу и мишљењу судског вештака неуропсихијатра тужилац је трпео страх високог интензитета у трајању од једног дана који се трансформисао у страх средњег интензитета у трајању од неколико дана, а затим и страх слабог интензитета у трајању од неколико месеци. Тужилац не може на адекватан начин да ужива у родитељској и породичној улози, спорту и рекреацији, да обавља теже физичке послове и професионалне активности, што му нарушава квалитет живота, ремети му расположење и животну радост, па је његова општа животна активност са неуропсихијатријске стране умањена за 10% трајно. Према конзилијарном налазу и мишљења судског вештака интерне медицине и кардиологије и судског вештака неуропсихијатра, код тужиоца постоји укупно умањење животне активности од 45%.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужени одговоран за накнаду материјалне и нематеријалне штете коју је тужилац претрпео услед инфаркта који је задобио током обуке у СР Немачкој, на коју је упућен одлуком туженог послодавца, имајући у виду да је тужени био обавештен о лошим условима у којима се усавршава тужилац и да је тужена била дужна да предузме одговарајуће мере у циљу спречавања штетних последица, а у циљу здравствене заштите и заштите личног интегритета тужиоца, па је досудио нематеријалну штету наведену у ставу првом изреке, као и материјалану штету према налазу и мишљењу

судског вештака економско-финансијске струке у ставу трећем изреке.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је погрешно применио материјалано право, због чега је ожалбена пресуда преиначена.

Према правилима из члана 164 Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.24/05 ... 32/13), ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да му накнади штету у складу са законом и општим актом.

Према правилима из члана 24 Закона о пензијском и инвалидском осигурању, професионалне болести у смислу овог закона јесу одређене болести настале у току осигурања, проузроковане дужим непосредним утицајем процеса и услова рада на радним местима односно пословима које је осигураник обављао. Професионалне болести, радна места, односно послови на којима се те болести појављују и услови под којима се сматрају професионалним болестима у смислу става 1 овог члана, утврђује министар надлежан за послове пензијског и инвалидског осигурања и министар надлежан за послове здравља, на предлог фонда.

Према правилима из члана 115 Закона о раду, запослени има право на накнаду зараде за време одсуствовања са рада због привремене спречености за рад од 30 дана и то висини 100% просечне зараде у претходних 12 месеци пре месеца у коме је наступила привремена спреченост за рад, ако је спреченост за рад проузрокована повредом на раду или професионалном болешћу.

Из садржине наведених норми произилази да запосленом припада накнада штете настала на раду или у вези са радом, када је услед непосредних утицаја процеса и услова рада на радном месту, односно пословима које је запослени обављао, код запосленог наступила професионална болест, уколико се она догодила под условима и на пословима који су утврђени од стране министра надлежног за послове пензијског и инвалидског осигурања, а на предлог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање.

У конкретном случају, на основу стручног мишљења Института за медицину рада ВМА утврђено је да инфаркт миокарда који је тужилац доживео на стручној обици у СР Немачкој, се не сматра професионалном болешћу, услед чега не постоји одговорност тужене за штету коју је тужилац претрпео на раду или у вези са радом, па је преиначена ожалбена пресуда у ставу првом и трећем изреке и тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

Наиме, да би тужиоцу припало право на накнаду нематеријалне штете било је нужно да се утврди да је обука тужиоца на коју је упућен у СР Немачку и услови под којима је он похађао обуку могли да узрокују болест од које је тужилац болује, те да та болест представља професионалну болест, сагласно Правилнику о професионалним болестима. Напротив, из стручног мишљења Института за медицину рада ВМА од 06.12.2011. године утврђено је да болест од које тужилац болује није професионална болест, па како тужилац у поступку и на начин на који је то утврђено прописима о

пензијском и инвалидском осигурању, није доказао да болест од које болује представља професионалну болест, нису испуњени услови за одговорност тужене за насталу штету, јер не постоји узрочно последична веза између тужичеве болести и услова обуке којима је тужилац био изложен током њеног трајања.

Из изложених разлога, без значаја су налаз и мишљење судског вештака специјалисте интерне медицине - кардиолога и судског вештака неуропсихијатра, за другачије одлучивање у овој правној ствари.

Како привремена спреченост за рад услед инфаркта миокарда није наступила као последица професионалне болести, то тужиоцу није могла припасти ни накнада зараде за време привремене спречености за рад у висини 100% просечне зараде, па тужиоцу не припада накнада материјалне штете у висини исплаћене накнаде зараде за време привремене спречености за рад и накнада зараде у висини 100% просечне зараде, због чега је ожалбена пресуда преиначена и у ставу трећем изреке.

Како је тужилац изгубио спор у целости, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртном изреке ожалбене пресуде и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Тужени је успео у поступку по жалби, због чега му припадају трошкови за састав жалбе у износу од 33.000,00 динара.

Састав одговора на жалбу не представља, према правном становишту овог суда, нужну парничну радњу за вођење другостепеног поступка, због чега је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Из изложених разлога, применом правила из члана 394 тачка 4 и 165 ЗПП-а, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Зорица Смирчић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић